

[Per Federspiel.]

mange mennesker skal beskæftiges med. Der må jeg virkelig melde pas. Jeg kan ikke forstå, at den højtærede minister, hvis sunde dømmekraft jeg værdsætter på så mange områder, kan få sig selv til at fremsætte dette lovforslag for det høje ting.

Vi vil gerne medvirke til en fornuftig løsning af disse opgaver, men vi kan ikke være med til denne parkinsonade undfangen ved samarbejde mellem en række forskellige organisationer, der vist har misforstået dette at blive statsautoriseret og troet, at man derved ville få større betydning og større handlekraft. Jeg tror, at disse organisationer vil virke betydelig bedre og møde betydelig større tillid og have større slagkraft udadtil, hvis de forbliver det, de hidtil har været og stadig bør være: private, handledygtige og fortræffelige organisationer.

Der er en konkret bestemmelse i dette lovforslag, som har interesse, og det er også den eneste. Det er § 6, stk. 3, der indeholder et forslag om, at der stilles indtil 250 mill. kr. til rådighed for ydelse af garantier mod tab på private kreditter ydet til udviklingslandene som led i disses økonomiske eller tekniske udvikling, altså en form for udvidet eksportkredit. Udvalget har givet op over for en nærmere motivering for dette forslag, men tanken er jo ikke ny. Man har i de europæiske lande opereret med tanken i lang tid. Sidst er der i 1959 i Europarådets rådgivende forsamling stillet et konkret forslag om en solidarisk hæftelse af de europæiske lande med visse bestemte fondsforpligtelser for at garantere dem, der vil investere i udviklingslandene — og det er uhyre vigtigt at opelske den private investering i disse lande — mod den politiske risiko, ikke mod den økonomiske eller den forretningsmæssige risiko; den må man selv bære.

På dette punkt vil vi, idet vi håber, at resten af lovforslaget kan blive lavet om, være meget glade for en drøftelse med den højtærede minister. Der ligger en rigtig tanke i dette, men en tanke, der må udvikles inden for Det europæiske Fællesskab.

Hanne Budtz: Det konservative folkeparti har længe interesseret sig for hele problemet omkring bistanden til udviklingslandene, og jeg kan på min gruppes vegne straks

erklære, at vi er positivt indstillet over for en forøgelse af denne bistand, at vi anerkender det initiativ, der er blevet taget til nedsættelse af et hurtigt arbejdende udvalg, og at vi med interesse har imødeset dette lovforslag. Det er jo et arbejde, der ikke er nyt, et arbejde, der skal gå videre. I øjeblikket varetages det jo på regeringsbasis af et regeringsudvalg, det såkaldte Sæxildudvalg, der blev nedsat af daværende udenrigsminister Ole Bjørn Kraft.

Jeg synes, det er udmærket, at den højtærede minister udtrykkelig i sin fremsættelse har anmodet de enkelte partier om ikke alene at tage stilling til det konkrete lovforslag, men især om at give udtryk for deres syn på hele spørgsmålet om betimeligheden af en væsentligt udvidet støtte til udviklingslandene. Det synes jeg er en rigtig fremgangsmåde, og derfor finder jeg det også rigtigst først at beskæftige mig med dette mere principielle.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel sagde, at det ville have været rart at vide, hvad begrebet udviklingslandene dækker. Jeg tror, det vil være meget svært at finde en definition. Dette begreb spænder jo over gamle kulturlande og nyere lande, lande med og lande uden råvarerigdomme; men fælles for dem er, at de har behov for at blive sat i gang, for at få bistand til udvikling af deres tekniske og økonomiske muligheder med det formål, at disse landes borgere alle kan få en stærkt tiltrængt højere levestandard.

Mange danske borgere har i disse dage i forbindelse med dette lovforslags fremkomst talt om, at det må erindres, at vi også har store forpligtelser over for Grønland. Derfor vil jeg gerne understrege, at det konservative folkeparti naturligvis stiller sig overordentlig positivt over for den hjælp og udvikling, der er behov for i Grønland, men vi mener, at Grønland er et rigsdansk anliggende, i og for sig ikke aktuelt under behandlingen af denne sag — selv om det kan blive det — hvor der er tale om afvejning af, hvilke midler man skal anvende til det ene eller det andet formål.

Men altså: hvorfor skal vi hjælpe udviklingslandene? Svaret er mangesidigt. For det første trænger disse lande til hjælp til deres udvikling fra de materielt og teknisk udviklede vestlige lande. Mange af dem er